

Arrest

nr. 178 866 van 1 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 juli 2015 aan op het Belgische grondgebied en diende op 24 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Saracha Ali Khan (district Behsud, provincie Nangarhar). U zat in de twaalfde graad toen u Afghanistan diende te verlaten. U bent ongehuwd.

Sedert een jaar of zes was u als vrijwilliger actief voor de organisatie S.(...) N.(...) M.(...) T.(...). Deze organiseert meetings in de dorpen in uw regio. Tijdens deze bijeenkomsten worden voordrachten gehouden, waarbij men het heeft over de democratie, het belang van onderwijs, het geweld tegen vrouwen, etc. Ook u sprak geregeld de samengekomen dorpingen toe.

Op 19 februari 2011 was u in Jalalabad voor een vergadering van de vereniging. Na de vergadering ging u huiswaarts. Ter hoogte van de Kabul Bank werd u het slachtoffer van een aanval van de Taliban. Bij deze aanval vielen veertig doden. U diende voor verzorging te worden overgebracht naar een hospitaal. U was daar negen dagen. U meent dat dit incident mogelijks te maken had met de activiteiten van uw organisatie.

Later werd u enkele keren bedreigd. Zo werd u aangesproken door twee gemaskerde mannen op een motorfiets. Zij zeiden dat u uw activiteiten moest staken. Later zijn de Taliban ook naar de moskee van uw dorp gekomen. Tegen de mullah en uw vader zeiden ze dat u uw vrijwilligerswerk diende op te geven. U gehoorzaamde niet en deed verder.

Op 10/1/1394 (30 maart 2015) kreeg u dan een eerste dreigbrief van de Taliban. Op 10/3/1394 (31 mei 2015) volgde er nog een tweede dreigbrief. De Taliban schreven dat ze u zouden onthoofden. De Afghaanse autoriteiten konden u niet beschermen tegen de Taliban. Daarom had u geen andere keuze dan het land te verlaten. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en een u voorts onbekende reisweg bent u naar België gekomen.

Op 24 juli 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt gevisieerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een lidkaart van een arbeidersvereniging, twee dreigbrieven van de Taliban, een brief van de Afghaanse autoriteiten, een brief van de ouders van uw regio, een brief van een school en de enveloppes waarmee deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo moet er worden getwijfeld aan uw activiteiten voor de vereniging S.(...) N.(...) M.(...) T.(...). Gevraagd wanneer u zich bij deze vereniging heeft aangesloten, meent u dat dit vijf tot zeven jaar geleden is, waarna u zegt dat het zes jaar geleden is (CGVS, p.7). Niet alleen zijn uw verklaringen weinig precies, ze zijn ook nog eens in tegenstrijd met wat u zei tijdens het gehoor voor de DVZ: u zei daar dat u lid was van 1392 (komt overeen met 2013) tot 1394 (2015) (vragenlijst d.d. 5 april 2016, punten 3.3 en 3.5), te weten een periode van een tweetal jaar. U beweert verder dat u nagenoeg wekelijks actief was voor deze organisatie, meetings organiseerde en voordrachten hield. Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u geen enkel document of ander stuk neerlegt dat dergelijk engagement zou kunnen staven (CGVS, p.7,15). Voorts gevraagd of er foto's bestaan van uw activiteiten, zegt u dat deze onder meer in de media verschenen maar u heeft geen idee in welke media of waar deze foto's dan kunnen worden teruggevonden (CGVS, p.7,8). Of S.(...) N.(...) over een website beschikt, is u ook niet bekend (CGVS, p.15).

U verklaart verder dat u tijdens de meetings de dorpingen toesprak. U zegt dat u het toen had over het geweld tegen vrouwen (CGVS, p.8), maar u blijft verder bijzonder vaag: u heeft het over fysiek geweld tegen de vrouwen, het feit dat vrouwen niet naar school gaan en dat meisjes soms op jonge leeftijd worden uitgehuwelijkt (CGVS, p.9). Gevraagd naar meer details uit uw toespraken, herhaalt u louter dat u het had over het feit dat ze niet naar school mochten, dat meisjes werden uitgehuwelijkt en dat mannen hun vrouwen soms slaan, bijvoorbeeld als het avondeten niet op tijd klaar staat (CGVS, p.16). Dat u tijdens uw voordrachten niet verder zou zijn gekomen dan een vage opsomming van een aantal problemen, is zeer opmerkelijk. Eveneens opmerkelijk is dat u zich zou hebben bekommerd om de rechten van de vrouw maar dat u geen organisaties kent die zich daadwerkelijk inzetten voor de vrouwen daar. U heeft het louter over UNICEF dat voor vaccinaties zorgt en over een team dat in opdracht van de overheid met oudere vrouwen ging praten (CGVS, p.9). Zelfs het feit dat UNHCR opleidingen gaf aan vrouwen in uw dorp (de info heeft het over cursussen "beekeeping" en "pickle making"), is u kennelijk ontgaan (CGVS, p.9). De vaststelling dat u op geen enkel moment doorleefd of in detail verhaalt over uw zogezegde activiteiten voor deze organisatie, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in zeer ernstige mate.

Stel dat geloof zou worden gehecht aan uw betrokkenheid bij S.(...) N.(...), dan nog dient te worden opgemerkt dat uw problemen met de Taliban evenmin geloofwaardig zijn gebleken. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u op 19 februari 2011 een eerste keer door de Taliban werd gevisieerd. U zou toen bij

een aanval nabij de Kabul Bank in Jalalabad gewond zijn geraakt. U beweerde voor de DVZ dat deze aanval grotendeels te wijten was aan jullie activiteiten voor de vereniging (vragenlijst d.d. 5 april 2016, punt 3.5). Voor het CGVS houdt u vol dat het niet duidelijk was of die aanslag gericht was tegen S.(...) N.(...) of tegen de Kabul Bank (CGVS, p.10). Echter, uit de informatie die bij het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt overduidelijk dat het wel degelijk de Kabul Bank was die werd gevisieerd, en meer bepaald de talrijke ambtenaren die er op dat moment hun loon kwamen innen. Dat u die aanslag in verband brengt met uw activiteiten voor S.(...) N.(...), ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

U beweert verder dat u op een dag werd aangesproken en bedreigd door twee gemaskerde Talibs op een motorfiets. U kan dit incident evenwel niet duidelijk in de tijd situeren: u stelt louter dat dit een jaar of anderhalf jaar na de aanval nabij de Kabul Bank gebeurde (CGVS, p.11). Bovendien liet u deze bedreiging geheel onvermeld tijdens het gehoor voor de DVZ (vragenlijst d.d. 5 april 2016). Hiermee geconfronteerd, stelt u louter dat men u dit niet gevraagd heeft (CGVS, p.14), wat geen afdoende argumentatie is.

Ook een volgende bedreiging, waarbij de Taliban u via de mullah en uw vader zouden hebben gewaarschuwd (CGVS, p.11), bracht u tijdens het gehoor voor de DVZ niet ter sprake. Ook dit roept de nodige vraagtekens op.

U verklaart verder dat u al voor ontvangst van de twee dreigbrieven (die u naar eigen zeggen ontving op 10/1/1394 en 30/2/1394) aangifte van de bedreigingen ging doen bij het district maar dat men u daar liet weten dat u niet kon worden beschermd (CGVS, p.13). De brief waarin de autoriteiten dit bevestigen, legt u ook neer. Geconfronteerd met de opmerkelijke vaststelling dat de brief van 10/3/1394 en dus ruim na ontvangst van de tweede dreigbrief dateert, blijft u bij uw verklaringen en meent u dat de vermelde datum wellicht foutief is (CGVS, p.13). Echter, als uit lezing van de brief blijkt dat de autoriteiten u dan al als vermist opgeven, stuurt u uw verklaringen bij en zegt u dat de brief van na de dreigbrieven dateert (CGVS, p.14). Dergelijk inconsistent relaas bevestigt dat aan uw beweerde problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht.

Bovenstaande opmerkingen roepen ernstige vraagtekens op bij uw asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet veranderen. Uw taskara levert hoogstens een bewijs voor uw identiteit. Hetzelfde kan worden gezegd van het kaartje van de "union workers Afghanistan". De twee dreigbrieven, de niet gedateerde brief van een school, de brief van de ouders en de brief van de autoriteiten moeten aantonen dat u door de Taliban gevisieerd werd. Dergelijke documenten kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. Het medisch attest dat moet aantonen dat u op 19 februari 2011 gewond geraakte, toont nog niet aan dat u die dag persoonlijk door de Taliban gevisieerd werd. Het is bovendien erg merkwaardig dat de behandelende arts zich in het Engels uitdrukt en de Afghaanse kalender niet hanteert. Dit doet twifelen aan de authenticiteit van het document. De enveloppes kunnen uw geloofwaardigheid evenmin herstellen. Deze zeggen niets over uw beweerde activiteiten in Afghanistan of over de problemen die u daardoor zou hebben gekregen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op

een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het

inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een gezonde, volwassen alleenstaande man. Uit uw verklaringen is gebleken dat u in de twaalfde graad zat toen u Afghanistan verliet. Naar Afghaanse maatstaven heeft u dus een bovengemiddelde opleiding genoten. U spreekt niet alleen Pashtou maar bent naar eigen zeggen ook vlot Daritalig (CGVS, p.2). Voorts mag worden verondersteld dat u de stad Jalalabad relatief goed kent. U verklaart dat u er geregeld kwam en noemt diverse plaatsen die in de stad gelegen zijn (CGVS, p.15). U situeert uw dorp op nauwelijks tien kilometer van Jalalabad. Dit wordt bevestigd door de op het CGVS aanwezige informatie, waaruit ook blijkt dat Jalalabad op minder dan een half uur van Saracha verwijderd is. De informatie toont voorts aan dat heel wat mensen van Saracha in Jalalabad studeren, als arbeider werken, een eigen zaak uitbaten of in overheidsdienst werken. Tot 60% van de huishoudens in Saracha zou een kostwinner hebben in Jalalabad, in een andere stad of in het buitenland. Dat u geen familie of kennissen zou hebben in Jalalabad (CGVS, p.16), komt dan ook ongeloofwaardig over. Bovendien geeft u op Facebook zelf aan dat u van Jalalabad afkomstig bent, wat toch een zekere band met de stad lijkt te suggereren.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u behalve uw middelbare studies ook een opleiding als metser volgde en geregeld actief zou zijn geweest in de bouw (CGVS, p.6). Dergelijke werkervaring kan u mogelijks ook van pas komen bij een hervestiging in Jalalabad. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de raadsvrouw, die verzoeker bijstaat, een aanvullende nota neer die reeds eerder op 5 oktober 2016 per fax aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd overgemaakt en waarin zij aangeeft welk stuk zij thans wenst neer te leggen, met name een kopie van verzoekers lidkaart van de N. P. Y. A. S. N. S. Ter terechtzitting toont verzoeker zijn originele lidkaart.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat door de Raad als één middel wordt beschouwd, voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In zijn middel maakt verzoeker verder gewag van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"IV. M.B.T. DE WEERLEGGING VAN DE ARGUMENTEN VAN DE CGVS

Vooraleer de argumenten van de verwerende partij worden weerlegd dient benadrukt te worden dat in het administratief dossier, dat via elektronische weg wordt opgestuurd naar verzoeker, verschillende zinnen werden gefluoresceerd, wat als gevolg kreeg dat er een zwarte lijn op de tekst stond en sommige zinnen onleesbaar werden (cfr. bv. verhoor).

1.

(...)

Hieruit kan worden besloten dat het lidmaatschap van de verzoeker bij de organisatie S.(...) N.(...) M.(...) T.(...) ongeloofwaardig wordt geacht door drie redenen:

De verklaarde data van het lid worden zijn tegenstrijdig Er zijn geen documenten om zijn lidmaatschap te bewijzen De verzoeker had geen kennis van het bestaan van een website van de organisatie

Ten eerste dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden in verband met de data.

We baseren ons hiervoor volledig op de kalender van de verzoeker.

Zoals aangegeven bestaat de organisatie sinds 1387. De verzoeker begon meteen voor de organisatie te werken, maar was² minderjarig en was dus nog geen officieel lid. Hij werd pas officieel lid in 1392, vanaf zijn meerderjarigheid.

Dit werd correct aangegeven tijdens het interview door verzoeker.

"Wanneer heeft u zich bij de vereniging aangesloten?"

Vijf zes jaar geleden. Of zes of zeven jaar. Zes jaar geleden.

Weet u nog in welk jaar dat was?

Ik kan het me niet herinneren, Het directoraat voor jeugdwerk is in 1387 opgericht, dan zijn de activiteiten begonnen."

Weliswaar bedoelt hij met 'aansluiting bij de vereniging' het moment waarop hij begon te werken, met andere woorden, nog voor zijn officieel lidmaatschap in 1392.

Het verklaren dat het begin van de lidmaatschap in 1392 was, is dus nog steeds correct, zoals aangeduid tijdens het interview.

"U zei bij DVZ dat u lid was van 1392 tot 1394, Is dat een fout? Is dat correct?"

Het klopt."

De volgende vraag en antwoord duidt duidelijk aan dat er een misverstand is tussen de verzoeker en de OP.

Zei u daarnet niet dat u zes jaar geleden, of in 1389 begonnen bent?

Het Is vijf zes jaar geleden. Daarvoor was het ook niet geregistreerd. Sinds de registratie zijn we met activiteiten begonnen.

Het is dus duidelijk dat het mysterie in verband met de data niet opgeheven is. Nochtans eindigen hier de vragen omtrent het plaatsen in de tijd van het lidmaatschap van de organisatie.

Indien de OP verder was gegaan kon er waarschijnlijk worden ingezien dat er hier geen sprake was van tegenstrijdigheid maar eerder onduidelijkheid.

Dit kan dus niet tegen de verzoeker worden gebruikt.

2.

De CGVS verklaart dat:

(...)

De verwerende partij stelt dat de verzoeker niet genoeg informatie geeft over de inhoud van zijn activiteiten bij de organisatie.

Nochtans worden er wel talrijke gegevens vrijgegeven door de verzoeker.

"We spraken over alles wat de vrouwen daar mee te maken krijgen. Bijv verbod op onderwijs, ze mogen maar tot de lagere school, en over fysiek geweld, of ze worden als kind uitgehuwelijkt, bijv ter compensatie. Al die feiten.

Wat moeten die vrouwen dan doen? Zich wenden tot een organisatie? Stelde u ook oplossingen voor?

Ik zei dat ze hun dochters naar school moesten laten gaan, om te vermijden dat ze werden uitgehuwelijkt op jonge leeftijd."

Het feit dat de verzoeker hier geen volledige weergave geeft van de informatie die werd gegeven tijdens de toespraken kan niet tegen hem gebruikt worden. Het is begrijpelijk dat men een breed onderwerp probeert samen te vatten in een paar zinnen.

Indien de PO specifiekere vragen had gesteld, had hij ook specifiekere antwoorden kunnen krijgen.

Verder dient te worden benadrukt dat de verzoeker niet gezegd heeft dat er hij niet wist of er andere organisaties actief waren in zijn regio. Hij zei dat er GEEN waren en sprak enkel over Unicef.

"Welke vrouwenorganisaties zijn daar actief in de regio?

In ons dorp bestaat het niet. In de steden wel.

Zoals welke organisaties?

Er zijn bijeenkomsten georganiseerd door de dienst informatie en cultuur. Daar kunnen vrouwen naartoe. En er is vaccinatie van de kinderen."

Wat betreft de UNHCR-opleidingen, refereert de verwerende partij zich waarschijnlijk naar dit stuk in administratief dossier (ook al is het niet duidelijk af te leiden uit de tekst):

(...)

Er valt ten eerste te benadrukken dat dit stuk afkomstig is uit een tekst waarvan de bron niet is weergegeven. Men weet niet van welke website het document afkomstig is. Dit betekent dat men niet eens de bron kan nagaan.

Ten tweede dient men vast te stellen dat er maar één enkel paragraaf wordt besteed aan deze UNHCR-opleidingen en dat er dus weinig informatie af te leiden is uit de tekst.

Ten derde kan worden vastgesteld dat het paragraaf het heeft over:

-Het jaar 2011

-Een opleiding die voor 50 personen bedoeld was en één voor 150 personen.

Men dient op te merken dat het dus niet over een recente opleiding gaat en dat de doelgroep niet extreem groot was. Op basis van het verhoorverslag kan worden vastgesteld dat de vraag niet specifiek werd gesteld zodat de verzoeker wist dat het over dat jaar ging of over die opleiding in het bijzonder.

Het is dus meer dan merkwaardig om dit argument tegen de verzoeker te gebruiken aangezien uit de vraag totaal niet kan begrepen worden dat het over de UNHCR-opleidingen gaat en dat het over het jaar 2011 gaat (vier jaar geleden). Bovendien kan het wellicht zijn dat de verzoeker geen kennis heeft van deze opleidingen aangezien het jaren geleden plaatsvond en de doelgroep slechts beperkt was.

Het is dus niet te begrijpen wat het gewicht van dit argument is.

3.

De verwerende partij verklaart:

(...)

Ten eerste cliënt te worden vastgesteld dat de stukken vanuit het administratief dossier waarop de verwerende partij zich blijkt te baseren (die opnieuw niet gespecificeerd is) twee krantenartikels zijn. Er kan niet worden gesteld dat krantenartikels een onbetwistbare objectieve bewijswaarde hebben.

Bijgevolg is de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dient om de versie van de verwerende partij te staven slechts van beperkte bewijswaarde en heeft een beperkte invloed.

Er dient te worden herinnerd aan de verwerende partij wat er precies werd gezegd tijdens het verhoor.

"Wanneer kreeg u voor het eerst problemen omwille van uw activiteiten?

De eerste keer was in 1389. Of 2011, we kwamen net uit het gebouw van een bureau van jeugdwerk kwamen. Er was een vergadering geweest, We waren net bij de gemeente, vlak naast de Kabul Bank. Op dat moment waren daar veel ambtenaren te wachten op hun salarissen. Toen was daar een aanslag, Ik was daarbij gewond geraakt aan hand. En veel anderen ook, Sinds dat incident begonnen de bedreigingen. Ik werd die dag naar het ziekenhuis afgevoerd.

Maar die aanslag had niets te maken met uw activiteiten voor de vereniging, de aanslag was tegen een bank zei u.

Dat is niet duidelijk. Wij waren daar ook. De mensen die in de bank moesten zijn, waren daar ook. Het was niet duidelijk tegen wie de aanslag was gericht.

Kan u nog eens verduidelijken wat u daar deed? Op die plaats?

Het was een workshop bij het directoraat van jeugdwerk. We kwamen daar buiten. En we namen een

bocht rond het stadhuis. En daar was ook die bank.

Hoever is het directoraat voor jeugdwerk van die bank gelegen?

Tien minuten stappen.

Waarom zou u dan beweren dat die aanslag misschien tegen jullie gericht was, het was toch duidelijk tegen de bank gericht.

Ik zei dat het onduidelijk was. Ik weet het niet of het tegen ons gericht was, Ik zeg alleen dat we daar op dat moment aanwezig waren. En mensen van de bank toen ook.

Wat weet u verder over die actie of aanval? Was het een zelfmoordactie, door hoeveel mensen?

Er waren veertig doden, meer dan tachtig mensen gewond, Ik was ook gewond. Ik lag negen dagen in het ziekenhuis. Als je de video's terugziet van de aanslagen, dan zie je de actievoerders zelf op het dak van Kabulbank.

Ik vind het raar dat u bij DVZ zegt dat de taliban de aanslag pleegden "grotendeels omwille van onze activiteiten".

Dat heb ik niet gezegd.

Toch wel, en vandaag laat u nog in het midden tegen wie de aanslag gericht was. U zegt dat het niet duidelijk was tegen wie de aanslag werd gepleegd. Terwijl het juist wel erg duidelijk was, namelijk tegen de politiemensen en anderen in de rij voor de bank.

Ik zeg dat het niet duidelijk is, de aanslag was bij Kabulbank, maar op dat moment waren er veel mensen van ons team onder de burgers."

Men merkt dus meteen dat de verzoeker de informatie van de verwerende partij bevestigt: de aanslag vond plaats dichtbij de Kabul Bank waar op dat moment vele ambtenaren aanwezig waren om hun salaris te innen.

De verzoeker stelt de link met zijn organisatie in vraag. Hij doet niet meer dan iets suggereren. Inderdaad, de meerderheid van de leden van zijn organisatie moesten zich op die plaats begeven en werden dus rechtstreeks getroffen door de aanslag. De verzoeker stelt een link voor maar geeft op geen enkel dat hij kennis van de waarheid heeft.

Blijkt echter dat de verwerende partij de link van de aanslag met de organisatie volledig onbestaande maakt maar geen bewijs heeft om de versie van de verzoeker te weerleggen.

Men kan zich niet op twee krantenartikels baseren (bovendien oorspronkelijk van buitenlandse pers en geen plaatselijke pers, waardoor de versie van de feiten al kan verschillen) om alle andere mogelijkheden (die de versie van de verwerende partij trouwens niet eens uitsluiten maar enkel vervolledigen) uit te sluiten.

Hier begaat de verwerende partij duidelijk een belangrijk appreciatiefout die het illegale karakter van de beslissing met zich meebrengt.

4.

De verwerende partij stelt het volgende vast:

(...)

De verzoeker volhardt in zijn versie van de feiten.

Het louter niet vermelden van bepaalde gebeurtenissen tijdens het eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kan aan tal van feitelijke factoren liggen zoals de beperkte tijd en het beperkte aantal vragen en is in ieder geval geen argument om het geloofwaardige karakter van een volledig relaas als nihil te beschouwen.

5.

Omtrent het medisch attest dat de verzoeker uitlevert, verklaart de verwerende partij het volgende:

(...)

Nochtans bood de verzoeker een uitleg voor deze eigenaardigheid.

"Het doktersbriefje is opgesteld in het Engels. Waarom zou men zoiets doen in Nangarhar.

Hun hoofding is in het Engels.

Hier is bijna alles in het Engels?

De dokters van Setama en van het universitair zh stellen brieven meestal in het Engels op."

Er werden slechts twee vragen gesteld over dit document en er werd verder niet gezocht naar een eventuele verklaring voor de taal van het attest. Dit is eigenaardig aangezien het argument vervolgens tegen de verzoeker gebruikt wordt.

6.

Rekening houdend met al het voorgaande, dienen de volgende theoretische principes aan de verwerende partij herinnerd te worden:

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als critérium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk

verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs tenus pour certains. » 1

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. »

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : « Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains »

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RW, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RW, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RW n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

In casu werd geen enkel voordeel van twijfel gegeven aan de verzoeker, ondanks de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder dient te worden benadrukt dat de verzoeker heel wat zaken wel kon opnoemen en over verschillende aspecten zich niet heeft tegengesproken. Deze elementen werden echter niet in de bestreden beslissing opgenomen en dus niet in beschouwing genomen. Zijnde elementen die de geloofwaardigheid van de verzoeker versterken, had de verzoeker ten minste het voordeel van twijfel moeten krijgen, zoals het UNHCR voorschrijft.

7.

Uit al het bovenvermelde blijkt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met verschillende aspecten betreffende de huidige zaak, aspecten die nochtans de geloofwaardigheid en de coherentie van het asielrelaas van de verzoeker ondersteunen.

Uit de bovenvermelde opmerkingen kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing niet gegrond is en de verzoeker het vluchtelingsstatuut moet krijgen.

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt.

Hieruit vloeit voort dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is omtrent bovenvermelde elementen, aangezien de verzoeker alle argumenten afbouwt met verklaringen, die nochtans tijdens het verhoor werden gegeven en waarmee de verwerende partij had moeten rekening houden.

De bestreden beslissing is dus niet adequaat gemotiveerd in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die de motivering van formele bestuurshandelingen voorschrijft.

De bestreden beslissing is illegaal.

V. IN RECHTE

A) IN HOOFDORDE : DE TOEKENNING VAN DE STATUS VAN VLUCHTELING AAN VERZOEKER GELET OP HET BESTAAN IN ZIJN HOOFDE VAN GEGRONDE VREES VOOR VERVOLGING IN GEVAL VAN TERUGKEER NAAR ZIJN LAND VAN HERKOMST

Er dient in eerste instantie de toekenning van de vluchtelingstatus te worden bestudeerd in hoofde van de verzoeker.

De verzoeker, zoals al vermeld in de feiten, is actief in een organisatie, genaamd S.(...) N.(...) M.(...) T.(...). Zijn vrees voor terugkeer is uitsluitend gebaseerd op de bedreigingen die voortvloeien uit het lidmaatschap tot deze organisatie.

Door dit lidmaatschap werd de verzoeker verschillende malen bedreigd, zoals hij toelicht tijdens het

verhoor op de CGVS. Dit lidmaatschap is zijn werk. Dit betekent dat hij door zijn beroep tot een sociale groep behoort, nl. tot de Afghanen die zich inzetten voor een organisatie met een humanitair doel, in casu de vrouwenrechten.

Dit komt volledig binnen de criteria dat worden gesteld in het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Om te bewijzen dat de vrees van de verzoeker gegrond is worden volgende passages uitgekozen.

Het geweld dat rechtstreeks burgers viseert die actief zijn in organisaties is sterk gegroeid.

"Sources from 2015 state that the security situation in Afghanistan impedes the work of civil society and humanitarian organizations (US 25 June 2015, 19; Freedom House 28 Jan. 2015). Sources published within the past two years further report that there has been an increase in attacks on aid agencies in districts where the International Security Assistance Forces (ISAF) have transferred security operations to Afghan forces (UN 9 Sept. 2014; AIHRC 18 Jan. 2016). The 2014 APPRO report indicates that since 2006, Afghanistan has become increasingly dangerous for NGOs to operate, with increased NGO worker casualties, either from targeting or as "collateral victims" (APPRO Jan. 2014, 6)"

(...)

Organisaties die actief zijn op cultureel en religieus vlak worden nog meer geïsoleerd. De organisatie van de verzoeker legde het accent op het opzij leggen van bepaalde religieuze tradities, zoals een minderjarig meisje laten trouwen. Dit zijn tradities die de Taliban toepassen of andere gewapende groepen. Deze laatste dulden geen afwijkingen van deze traditie.

"However, the same source indicates that there were prominent cases in 2015 where Afghan NGOs were targeted by armed groups due to a belief that their work violated cultural or religious customs or that the organizations were perceived to be "non-neutral" entities (ibid.)."

(...)

De regio van de verzoeker wordt ook in het bijzonder geïsoleerd. De regio, samen met vier andere regio's, kent het grootste geweldniveau van de streek.

In correspondence with the Research Directorate, a representative of the AIHRC indicated that Ghazni, Zabul, Kunduz, Laghman, and Nangarhar have seen relatively higher levels of incidents involving NGO workers than other parts of the country (18 Jan. 2016).

(...)

Amnesty International (AI) quotes the International NGO Safety Organization in Afghanistan as stating that in 2014, there were 153 attacks on aid workers perpetrated mainly by the Taliban, which resulted in the deaths of 34 people and injuries of 33 people (AI 28 Feb. 2015). The Guardian further cites UN data as indicating that 57 aid workers were killed in Afghanistan in 2014 (The Guardian 4 June 2015).

A UN Security Council report on the situation in Afghanistan indicates that in the first 7 months of 2015, there were 140 recorded security incidents involving humanitarian related personnel, assets, facilities, or violations against healthcare facilities (UN 1 Sept 2015, para. 45).

(...)

According to sources, Afghan NGO workers have been the object of targeted killings by anti-government groups (UN Aug. 2015, 52; The Guardian 4 June 2015). The UN reports that in the first seven months of 2015, 28 aid workers were wounded in security related incidents (1 Sept. 2015, para. 45). Sources report on examples of killings and attacks on NGO worker.

(...)

In December 2014, a bomb exploded in a school in Nangarhar province, injuring nine students (Pajhwok 14 Dec. 2014);

(Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Afghanistan: Situation of Afghan citizens who work for NGOs or international aid organizations, and whether they are targeted by the Taliban; attacks against schools and incidents of violence against students, teachers, and the educational sector; state response (2012-January 2016), 22 February 2016, AFG105413.E, available at: <http://www.refworld.org/docid/56d7f1994.html> [accessed 11 July 2016])

Deze bron haalt genoeg elementen aan waaruit kan afgeleid worden dat de verzoeker een risicoprofiel heeft door zijn beroep en, bijgevolg, zijn toebehoren tot een sociale groep.

Vreemd genoeg heeft de verwerende partij geen enkele analyse geleverd over dit deel van het relaas van de verzoeker. Nergens in de beslissing wordt het gevaar voor zulke profielen onderzocht. We hebben al aangetoond dat de argumenten op dewelke de verwerende partij zich baseert om te weerleggen dat de verzoeker deel uitmaakt van een organisatie niet gegrond is.

Bijgevolg moet zijn lidmaatschap erkend worden en moet zijn vrees op die grond moet worden erkend of, tenminste, worden onderzocht.

B) IN ONDERGESCHIKTE ORDE: DE TOEKENNING VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSTATUS

1. DEFINITIE

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

(...)

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

- Artikel 2 EVRM:

(...)

- Artikel 3 EVRM:

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als een van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Dat onder deze bepalingen, wordt erkend dat de staat geen elke handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden om tot het recht op leven in gevaar te brengen. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving echt is en dat de overheden van de Staat waarvan de verzoeker afkomstig is niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn om het risico op vrijheidsberoving en het risico van behandelingen te ondergaan die in strijd zijn met artikel 3 EVRM te verminderen en om een adequate bescherming te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende methoden ontwikkeld om de reële risico van vrijheidsberoving onmenselijke behandeling te bewijzen.

a) Het is noodzakelijk dat de aanvrager kan aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer.

b) De aanvrager moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

c) Wanneer in uitzonderlijke situaties van willekeurig geweld in het land van de aanvrager, de loutere aanwezigheid van de aanvrager op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of fysieke integriteit, dan moet hij bewijzen dat deze uitzonderlijke situatie van geweld van kracht is.

In casu is verzoeker van mening dat hij zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of de persoon.

A. HET BEGRIP VAN "GEWAPEND CONFLICT"

Het begrip van "intern gewapend conflict", waarnaar wordt verwezen het artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980, wordt noch bepaald door deze wet, noch door de voorbereidende werkzaamheden.

Sinds haar arrest van 08/07/20085, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de definitie van het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië in verband met de zaak Tadic (Joegoslaviëtribunaal, Prosecutor v. Tadic, Interlocutory Appeal on Jurisdiction, Case No. IT-91-1-AR72 (2 oktober 1995), §70): "Er bestaat een gewapend conflict wanneer er[...] langdurige gewapend geweld plaatsvindt tussen overheden en georganiseerde gewapende groepen of tussen deze groepen binnen een staat"⁶.

Echter, verwerpt het Hof van Justitie van de Europese Unie deze aanpak, in haar arrest van 30/01/2014 "Aboubacar Diakité tegen CGVS": "met het oog op de toepassing van deze bepaling, dient het bestaan van een intern gewapend conflict te moeten worden aanvaard, wanneer er gevechten plaatsvinden tussen de reguliere strijdkrachten van een Staat en een of meer gewapende groepen of wanneer twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten, zonder dat het noodzakelijk zou zijn dat dit conflict omschreven dient te worden als een gewapend conflict van niet-internationale karakter onder het internationaal humanitair recht en zonder dat de intensiteit van de gewapende confrontaties, het niveau van de organisatie van de strijdkrachten of de duur van het conflict het voorwerp zouden uitmaken van een afzonderlijke beoordeling van de mate van geweld die van kracht zou zijn in de betrokken gebied"⁷.

Bijgevolg, "omvat de definitie van het Hof een breed scala aan hypothesen"⁸, de beoogde situaties in het kader van de subsidiaire bescherming hebben betrekking tot "gevechten tussen één of meer gewapende groepen onderling"⁹.

In dit beroep zal aangetoond worden dat er vandaag de dag nog steeds zulk een situatie heerst, ook in de regio van afkomst van de verzoeker.

B. HET BEGRIP "WILLEKEURIG GEWELD"

Verweerder meent dat de situatie, vandaag in de regio van afkomst van verzoeker, niet van een dermate uitzonderlijk aard is opdat de willekeurig geweld ertoe zou leiden dat er gegronde redenen zouden bestaan om aan te nemen dat de eenvoudige aanwezigheid in deze regio zou volstaan opdat er een reëel risico zou bestaan om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon, in de zin van de voornoemde artikel 48/4 §2 c).

Hierna zal aangetoond worden dat er actueel in de regio van afkomst van de verzoeker een dermate graad van willekeurig geweld gaande is, dat de loutere aanwezigheid in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor het leven van de burgers.

Er dient erop gewezen te worden dat het begrip van "willekeurig geweld" noch wordt uitgelegd in de Conventies van Genève, noch in het internationaal recht, noch in het Belgische recht. De "Petit Larousse" van 1995 definieert "willekeurig geweld" als het geweld dat "slaagt op willekeurige wijze, zonder onderscheid".

Bijvoorbeeld, stellen Konstantin De Haes en Jean-François Hayez, in hun boek "Le statut administratif des étrangers" (ADDE, 2009) dat de volgende oorlogsmisdaden als gevallen van willekeurig geweld dienen te worden beschouwd: willekeurige bombardementen, opzettelijke aanvallen op de eigendom of de burgerbevolking, vervolgingen, aanvallen wiens primaire doel is om terreur te verspreiden onder de bevolking (...) zelfmoordaanslagen tegen burgerdoelen (K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, ADDE, 2009, Nijvel, p.162).

Er dient dus te worden opgemerkt dat het de mate van willekeurig geweld dat wordt betwist door het CGVS om overeen te komen aan zijn definitie van subsidiaire bescherming.

Echter, zoals hieronder zal worden aangetoond, is er momenteel in de regio van afkomst van de verzoeker, nl. Nangharar, sprake van willekeurig geweld, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen maanden daar plaatsvond, en dus er is een reële kans ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers.

Ter gelegenheid van de zaak "Diakité", heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het belang onderstreept van het begrip "willekeurig geweld" in het kader van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot gewapende conflicten, verwijst het Hof verwijst naar het arrest "Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie" van 17/02/2009: "het bestaan van een dergelijke bedreiging kan uitzonderlijk worden geacht als bestaande te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict [...] een dermate hoog niveau hebben bereikt dat er gegronde bestaan om aan te nemen dat een burger dat teruggestuurd wordt in het betrokken land of, in voorkomend geval, in de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico oploopt om aan voornoemde bedreigingen te worden onderworpen"¹⁰.

Geen verdere begeleiding wordt gegeven aan de nationale autoriteiten om hen te helpen dit niveau van geweld concreet te evalueren¹.

"De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot wijdverbreid geweld is leerzaam op dit punten, en in het bijzonder haar arrest van 28/06/2011 "Sufi en Elmi tegen VK". Bij deze aangelegenheid heeft het Hof uitspraak gedaan over het risico van schending van artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling) in geval van verdrijving naar Somalië¹³: "Een algemene geweldssituatie vertoont een voldoende graad van intensiteit om dergelijke risico te vertonen slechts "in de meest extreme van gevallen". De volgende criteria zijn relevant (maar niet uitputtend) voor het bepalen van de mate van intensiteit van een conflict: of de partijen bij het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die het risico van mogelijke burgerslachtoffers doet verhogen, of als ze rechtstreeks burgers als doelwitten nemen; de herhaaldelijke aard van het gebruik van dergelijke methoden of tactiek tussen de partijen in het conflict; de gelokaliseerde- of verlengde aard van de gevechten; ten slotte het aantal omgekomen burgers, gewonden en ontheemden door de gevechten".

Hoewel het begrip "willekeurig geweld", dat wordt genoemd in artikel 48/4 §2, c), niet overeenkomt met het begrip "algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zijn de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant.

Verweerder is echter van mening dat het verschillende objectieve elementen zou moeten overwegen om de werkelijke risico's te beoordelen die in artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 worden genoemd, onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelstellingen van de partijen in het conflict, de aard van het geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld van de burgers vereist hun land te verlaten of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst.

In casu, is er sprake van een algemene willekeurig geweldssituatie in Nangharar dat van aard is om een reële risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het EHRM of gebruikt door het CGVS.

Er dient trouwens vastgesteld te worden dat de CGVS de subsidiaire bescherming toekent voor de provincie Nagarhar (nr. 160 516 van 21 januari 2016)

De verwerende partij stelt inderdaad dat:

(...)

2 INTERN VEILIGHEIDSLTERNATIEF

De CGVS stelt dat:

(...)

Het intern beschermingsalternatief wordt niet behandeld in het Vluchtelingenverdrag. Het UNHCR heeft algemene richtlijnen gepubliceerd in 2003 die betrekking hebben tot het toepassen van het intern beschermingsalternatief.

Het principe werd eveneens ontwikkeld in een aantal nationale wettenstelsels, zoals dat van België.

Het concept wordt hernomen in het artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet¹⁵

Gebaseerd op de praktijk van de CGVS en op de bovenvermelde wetbepaling, stellen we vast dat er twee voorwaarden worden getoetst voordat het beschermingsalternatief kan worden toegepast, nl. de redelijkheid en de relevantie (toegankelijkheid).

1. Toepassingsvoorwaarden

a) De toegankelijkheid

Bij het nagaan of het beschermingsalternatief toegankelijk is, gelden twee criteria :

Is de plaats veilig te bereiken ?

Zijn er juridische obstakels voor een hervestiging ?

Dit zijn vragen die volgens de UNHCR-richtlijnen moeten gesteld worden¹⁶.

De vraag of de reis tot het interne vestigingsalternatief veilig is, is centraal. Dit werd bevestigd in het arrest n°140707 van de RvV :

(...)

In dit arrest werd de beslissing vernietigd.

In het arrest n° 126 781 herinnert de Raad eraan dat de informatieve betreffende de veiligheidssituatie van de zones in kwestie actueel moeten zijn.

(...)

In beide arresten werd de beslissing vernietigd.

Over het bereik van de zone Jalalabad stelt de CGVS vast dat:

(...)

Er dient te worden opgemerkt dat wat betreft de bereikbaarheid van de zone die werd aangewezen als intern beschermingsalternatief voor verzoeker, de verwerende partij maar één paragraaf schrijft.

In dit paragraaf wordt er geen enkele specifieke informatie gegeven en wordt er op geen enkel moment verwezen naar een diepgaande analyse van de bereikbaarheid van de zone.

Men dient te herinneren aan de verwerende partij dat de bewijslast van alle voorwaarden van het intern beschermingsalternatief bij haar ligt, en niet bij de verzoeker.

Bovendien worden er woorden gebruikt waarvan de betekenis niet met zekerheid kan worden bepaald. Zo kan men niet begrijpen wat er wordt bedoeld met 'op een relatief veilige manier', dat dit eigenlijk nietszeggend is, en met 'slechts sporadisch'. Want inderdaad, men spreekt over aanslagen, die, wellicht sporadisch voorkomen maar dus blijkbaar voorkomen, zonder dat men weet wat er precies met 'sporadisch' wordt bedoeld.

Er dient te worden vastgesteld dat er slechts woorden van algemeen karakter worden gebruikt die geen precies beeld geven van de situatie, terwijl men over de veiligheid van een persoon spreekt.

Hier kan niet uit worden afgeleid dat de toegankelijkheid verzekerd is.

Door de bovenvermelde redenen schendt de verwerende partij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake formele motivering en het principe van goede administratie.

b) De redelijkheid

Het nagaan of het beschermingsalternatief redelijk is houdt in om bepaalde aspecten in de regio zelf te bestuderen : « m.b.t. de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief »

(http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/BCHViuni2014_Observatie%20IVA_Afghanistan.pdf)

In deze context wordt er ook nagegaan of de verzoeker een sociaal netwerk heeft in de voorgestelde regio.

De UNHCR geeft licht op wat het examen tot redelijkheid veronderstelt.

(...)

Hieromtrent stel de verwerende partij het volgend vast in de bestreden beslissing:

(...)

Men moet dit paragraaf van de beslissing confronteren met pagina 16 van het verhoor, waaruit duidelijk blijkt dat hij geen enkel familielid heeft in Jalalabad. Hij heeft er geen enkel sociaal netwerk.

Nochtans is dit een voorwaarde dat zeer breed werd toegelicht in de rechtspraak en rechtsleer.

In verband met het sociaal netwerk, herinneren we de Raad eraan dat de UNHCR het volgende vaststelt: « hoewel een familiaal netwerk een mogelijke vorm van bijstand is, stelt het UNHCR dat dit netwerk in veel gevallen uitgeput is. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in een of andere stad van het land, kan niet automatisch afgeleid worden dat iemand er ook op ondersteuning kan rekenen ».

<http://www.cbarbchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/BCHViuni2014Observatie%20IVA Afghanistan.pdf>

Deze voorwaarde van sociaal netwerk kan dus niet enkel weggewuifd worden door te zeggen dat men het hier heeft over een volwassen en zelfstandige jongeman.

In een arrest van 30 september 2015, n° 153.669 neemt uw Raad een positie in ten opzichte van het intern vluchtalternatief.

Het arrest betreft een Congolese verzoeker maar de theoretische principes kunnen *mutatis mutandis* worden overgebracht op de huidige zaak.

In het arrest duidt Uw Raad aan dat de verzoeker geen intern vluchtalternatief kan vinden in Kinshasa omdat dit niet redelijk zou zijn op meerdere punten :

(...)

Het arrest dat uitgeleverd werd door uw Raad toont aan dat de toepassing van het intern beschermingsalternatief concreet en geïndividualiseerd moet gebeuren. Ook al wordt het niet effectief bepaald in het arrest, kan men eruit afleiden dat de economische en sociale leefomstandigheden in het alternatieve gebied essentieel en correct geëvalueerd moeten worden.

Het arrest maakt duidelijk dat het ontbreken van een sociaal netwerk bepalend is voor het toepassen van het intern beschermingsalternatief.

Verzoeker heeft in casu geen familieleden die wonen in Jalalabad.

Bovendien wijst het louter stellen van de vaardigheden van de verzoeker er niet op dat hij weldegelijk een baan zal vinden in Jalalabad. Evenzo wijst het louter stellen van de eerder beschikbare middelen van de familie er niet op dat het alternatief redelijk is en dat de verzoeker op deze familiale steun zal kunnen rekenen.

De verwerende partij brengt geen enkel element naar voren om te bewijzen dat de verzoeker er effectief een leven zou kunnen opbouwen.

De verwerende partij stelt dat:

(...)

Nogmaals kan er in dit geval niet gerekend worden op verwanten of vrienden aangezien de verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij er geen heeft in de gegeven regio. Bovendien is de verwerende partij zodanig vaag in haar informatie dat men niet weet of er wel degelijk een vaste garantie bestaat voor huurwoningen of onderdak bij gastgemeenschappen. De verwerende partij biedt geen meer verregaande elementen die de verzoeker erbij helpt om te merken dat zijn geval het onderwerp was van een geïndividualiseerd examen.

Bovendien kan er worden opgemerkt dat de tegenpartij ervan uitgaat dat de verzoeker een kennis heeft van Jalalabad dat zou voortvloeien uit zijn lidmaatschap van de organisatie, waardoor hij zich moest begeven naar Jalalabad. Hij kan de stad dus enkel kennen ten gevolge van zijn deelneming aan de activiteiten van de organisatie. Nochtans stelt de bestreden beslissing dat het lidmaatschap van de verzoeker bij de gegeven organisatie volledig ongeloofwaardig is.

Hieruit volgt dat voor de vluchtelingstatus het lidmaatschap bij de organisatie volledig ongeloofwaardig wordt verklaard, maar dat voor het intern beschermingsalternatief het lidmaatschap wordt gebruikt als argument, aangezien hij enkel de stad zou kunnen kennen door de deelname aan de activiteiten van de organisatie. Hij had immers geen enkele andere reden om zich naar Jalalabad te begeven.

Kortom, de verwerende partij verandert van positie over de geloofwaardigheid wanneer het beste uitkomt voor haar.

c) Schending motiveringsplicht

Voor alle bovenvermelde redenen en gezien de CGVS geen rekening houdt met de persoonlijke verklaringen van de verzoeker en gezien de bestreden beslissing wordt gebaseerd op foutieve vaststellingen, is het bestaan van een veilig intern vluchtalternatief sterk betwist.

Er zijn te veel juridische obstakels voor de hervestiging van de verzoeker in Jalalabad. Daarnaast is de zone niet veilig bereikbaar en heeft de verzoeker er geen sociaal netwerk, in tegenstelling tot wat de verwerende partij vermeldt.

Bovendien bieden de documenten die bijgevoegd worden bij het administratief dossier geen relevant antwoord op de gestelde vragen in verband met het intern beschermingsalternatief en geven alleszins geen waarborg op veiligheid of doenbaarheid van het alternatief.

Overwegend dat de verwerende partij er niet in slaagt om de toepassing van het vluchtalternatief correct te motiveren, dient te worden besloten dat de verwerende partij zijn motivatieplicht schendt.

d) Audi alteram partem

Het beginsel van behoorlijk bestuur « *audi alteram partem* » verplicht de administratie een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen « *dont les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts de leur destinataires* (vrije vertaling « waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkenen kan aantasten ») (R.v.S., arrest Lindeberg, n°179.795 dd. 18 februari 2008).

Dit beginsel is niet alleen van toepassing op ambtenaren maar ook op elke andere persoon in de hypothese waarin de administratie aanstalten maakt om een voor hem nadelige handeling te stellen (P. LEWALLE, *Contentieux administratif*, Brussel, Larcier, 2008, pp. 221 - 223);

Dit beginsel heeft een dubbel doel: « d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière reconnaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (vrije vertaling: « enerzijds aan de overheid toelaten om met volle en volledige kennis van de zaak te oordelen en anderzijds aan de administratie toelaten haar middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel die de voornoemde overheid voorbereidt om tegen hem te nemen ») (R.v.S., arrest Pagnier, n°197.693 dd. 10 november 2009, R.v.S., 29 mei 1985, n°25.373, Omloop);

Er is sprake van een "principe de bonne administration et d'équitable procédure" (vrije vertaling: goede administratie en eerlijk proces (C.E. 5 février 1970, n° 13.99, Lamalle)

Dit principe veronderstelt dat de persoon in kwestie moet geconvoceerd worden met indicatie van de elementen en de maatregelen die er zullen genomen worden (C.E. n°106.969, 24/5/2002) en moet toegang krijgen tot haar dossier en gehoord worden met de bijstand van een advocaat naar keuze, tenzij geval van extreme noodzaak (C.E., n°26.787, 26/6/1986; C.E., n°31.091, 18/10/1988) ;

Het principe 'audi alteram partem' kent slechts enkele uitzonderingen, ni.

Indien men in aanwezigheid is van een dringende noodzaak en wanneer « les exigences de la continuité et du bon fonctionnement du service le requièrent » (vrije vertaling : indien het voor de continuïteit en de goede werking van de dienst noodzakelijk blijkt), indien de geadmisteerde niet kan worden gecontacteerd in een redelijk termijn indien het gehoor nutteloos is omdat de feiten simpel en rechtsreeks geconstateerd kunnen worden of omdat het gehoor in geen enkele geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing (C.E., 17 janvier 2003, n° 114.683, Daube)

Het artikel 41 van het Handvest van Grondrechten behandelt dit recht eveneens en is van algemene toepassing, gezien de arresten van 22 november 2012 (C-277/11) en 10 september 2013 (C-383/13) (die het principe als deel van de verdedigingsrechten verklaard) van het Europees Hof van Justitie ;

In de bestreden beslissing wordt het principe van intern vluchtalternatief toegepast.

Tijdens het CGVS-verhoor werd de verzoeker hier op geen enkel moment van op de hoogte gebracht.

Wanneer er theoretisch over een 'verhoor' wordt gesproken, kan dit mutatis mutandis worden toegepast op de huidige zaak. Er kan gesteld worden dat de verzoeker geen 'verhoor' heeft gekregen voor wat betreft het intern vluchtalternatief, aangezien hij er geen kennis van had. Indien hij het had geweten, had hij dit misschien kunnen beargumenteren.

Tijdens het verhoor werden hem enkel gerichte vragen gesteld over het mogelijk sociaal netwerk en onderkomen die hij zou kunnen hebben in Jalalabad.

Zo « wordt het concrete alternatief vastgesteld in de beslissing op basis van verklaringen van de asielzoeker die in een andere context afgelegd werden ».

(http://www.cbar_bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/BCHViuni2014_Observatie%20IVA_Afghanistan.pdf)

Deze praktijk is ten volste bekritiseerbaar.

« There is a discernible tendency to use the applicant's statements to support a possibility of IFA without verifying those statements. Typically, if an applicant has a history of relocating within the country of origin in the past, this experience is used to support the argument that this is possible in the future, again without more in-depth analysis or substantiation or any sort of analytical approach.

This may attain the level of an irrebuttable presumption that the applicant's history of temporary stays outside of the area of permanent residence in the country of origin demonstrates that he/she could resettle to another part of the country of origin » (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *The Internal Flight Alternative Practices. A UNHCR Research Study in Central Europe and Countries*, juni 2012; p. 20; <http://www.refworld.org/docid/4ffaabdf2.htm>)

Nu de bestreden beslissing tal van elementen aanvoert die staven dat de verzoeker zich in Dohuk zou kunnen vestigen, wordt de verzoeker in een positie geplaatst dat hij documenten moet presenteren die deze argumenten kunnen tegenwerken.

Dit neemt mee dat de bewijslast die op de verzoeker weegt zwaarder wordt en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn schendt.

inderdaad : "65. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

"66. Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat; indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.

Hieruit volgt dat de CGVS het bewijs moet brengen van de pertinentie en de redelijkheid van het alternatief te leveren, aangezien elkeen die een redenering naar voren brengt die moet bewijzen.

De UNHCR benadrukt dat de verzoeker het recht zou moeten hebben om geïnformeerd te worden over het feit dat de mogelijkheid van intern vluchtalternatief toegepast wordt.

In de zaak n°122 659 van 17.04.2014 heeft de Raad gesteld dat :

« Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat feitelijke vaststellingen die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, op generlei wijze objectief verifieerbaar zijn aan de hand van het administratief dossier en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van een dergelijk summier onderzoek niet in redelijkheid kon overgaan tot het nemen van de beslissing inhoudende de intrekking van de subsidiaire bescherming ».

Ondanks het feit dat deze zaak sterk verschilde van de huidige zaak, kan het algemeen principe dat benadrukt wordt door de Raad mutatis mutandis worden toegepast.

De vaststellingen die werden gemaakt en die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen zijn niet objectief verifieerbaar want werden verzameld ten gevolge van te weinig vragen die gesteld werden aan de verzoeker. Het verhoor CGVS waren dus lacunair in dat opzicht.

3. VEILIGHEIDSSITUATIE IN JALALABAD

In het onwaarschijnlijk geval dat de Raad toch zou beslissen dat het beschermingsalternatief in Jalalabad kan worden toegepast, dienen er enkele kanttekeningen gemaakt te worden bij de actuele veiligheidssituatie van de zone.

Verschillende betrouwbare bronnen bewijzen de nog steeds de onveilige situatie in de regio van de verzoeker, ni. Jalalabad, in het noordoosten van Afghanistan, Nangharar district, net naast Kabul.

De algemene situatie in Afghanistan is bekend en werd recent nog beschouwd als zorgwekkend:

« In 2015, the conflict in Afghanistan continued to cause extreme harm to the civilian population, with the highest number of total civilian casualties recorded by UNAMA since 2009. Following increases in 2013 and 2014, civilian deaths and injuries from conflict-related violence increased by four per cent compared with 2014. Between 1 January and 31 December 2015, UNAMA documented 11,002 civilian casualties (3,545 civilian deaths and 7,457 injured), marking a four per cent decrease in civilian deaths and a nine per cent increase in civilians injured. 2 Since UNAMA began systematically documenting civilian casualties on 1 January 2009 up to 31 December 2015, UNAMA recorded 58,736 civilian casualties (21,323 deaths and 37,413 injured) » (UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), Afghanistan: Annual Report 2015, Protection of Civilians in Armed Conflict, February 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/56c17b714.html> [accessed 23 February 2016])20

Een nog recenter document bevestigt deze informatie. (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Afghanistan: Situation of Afghan citizens who work for NGOs or international aid organizations, and whether they are targeted by the Taliban; attacks against schools and incidents of violence against students, teachers, and the educational sector; state response (2012-January 2016), 22 February 2016, AFG105413.E, available at: <http://www.refworld.org/docid/56d7f1994.html> [accessed 11 July 2016])

Men merkt dat het aantal burgerslachtoffers in de laatste jaren enkel gestegen is en in 2015 een piek heeft bereikt.

Het pijl van geweld gaat ver boven een gecontroleerd gemiddelde dat niet ernstig is zoals de verwerende partij laat uitschijnen:

« This report documents the immediate harm to the civilian population of Afghanistan from conflict related violence in 2015. The conséquences of the armed conflict, and the related violations of human rights and international humanitarian law accompanying it, went far beyond the tragic loss of life and physical injury. » (Human Rights Watch, World Report 2016 - Afghanistan, 27 January 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/56bd995ac.html> [accessed 23 February 2016])

(vrije vertaling : Dit rapport beschrijft de directe schade aan de burgerbevolking van Afghanistan van conflict -gerelateerd geweld in 2015. De gevolgen van het gewapende conflict en de daarmee verband houdende schendingen van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht begeleidend , ging veel verder dan het tragische verlies van het leven en lichamelijke letsel)

Recente gebeurtenissen tonen aan dat deze informatie uiterst actueel is:

"It was Friday afternoon. I went to the mosque for prayer and sat down at the end of a line together with other children. Suddenly, a mortar landed inside the mosque and exploded very close to us. I felt white-hot burning on my back where a piece of shrapnel hit me and fell unconscious. When I woke up, I was in Jalalabad hospital together with my three friends. Tell those people not to attack children. I want to study, not to die."33 - A 12-year-old boy injured by a mortar fired during an armed clash between ANSF and ISUDaesh in Rooski village of Achin district, Nangarhar province on 30 October 2015. The mortar attack killed four boys and injured eight other civilians, including five boys. »

(vrije vertaling : Het was vrijdagmiddag . Ik ging naar de moskee voor het gebed en ging aan het einde van een rij samen met andere kinderen . Plotseling , een mortier landde in de moskee en explodeerde heel dicht bij ons . Ik voelde withete branden op mijn rug , een granaatscherf raakte me en ik viel

bewusteloos . Toen ik wakker werd, was ik in Jalalabad ziekenhuis samen met mijn drie vrienden . Vertel deze mensen om geen kinderen aan te vallen. Ik wil studeren, niet sterven)

«On 18 April, the ISIL/Daesh detonated an IED inside a local shrine in Jalalabad city, Nangarhar province. The détonation injured three civilians, including two boys. The spokesperson of ISIL/Daesh claimed responsibility for the attack, informing local média by phone. »

"On 26 October, in Jalalabad city, Nangarhar province, a remote-controlled-IED detonated against an AIHRC staff shuttle bus, killing two AIHRC staff members and injuring four others. No group claimed responsibility for the attack on any website or social média, but a local radio station alleged that Islamic State/Daesh fighters sent a text message to the station claiming responsibility for the attack."

"In Nangarhar province, a group saying it was affiliated with the extremist group Islamic State (also known as ISIS) claimed responsibility for some attacks, although such claims were hard to verify, including an April 18 suicide attack on the Kabul Bank in Jalalabad that killed at least 30 people and injured more than 100. On August 1, insurgent attacks killed 50 people and injured 350 in Kabul, the bloodiest single day in the capital since 2001." (Human Rights Watch, World Report 2016 - Afghanistan, 27 January 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/56bd995ac.html> [accessed 23 February 2016])

"At least seven members of the security forces and three attackers were killed in a suicide attack on the Paktia consulate in Jalalabad (Nangarhar province, eastern Afghanistan) on 13 January 2016, eleven persons were wounded. The car of a suicide bomber exploded prematurely in Lashkargah (capital of Helmand province) also on 13 January 2016, killing the suicide bomber. In Qarabagh district in Ghazni province in south-eastern Afghanistan, a commander of the Afghan Local Police (ALP) and three of his bodyguards were killed in a suicide bombing on 13 January 2016. On 16 January 2016, a missile was fired on a bank in Parwan (Central Afghanistan), nobody was injured. At least 13 civilians were killed and 14 were wounded in a suicide bombing in Jalalabad on 17 January 2016. The target of the suicide bomber was a jirga (traditional assembly of leaders) at the politician's home." (Germany: Federal Office for Migration and Asylum, Information Centre Asylum and Migration Briefing Notes (18 January 2016), 18 January 2016, available at:

<http://www.refworld.org/docid/56b2fea14.html> [accessed 23 February 2016]) (Radio Free Europe/Radio Liberty, Suicide attack hits local politician's home in eastern Afghanistan, 17 January 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/56c42910c.html> [accessed 23 February 2016])

(Duitsland: Federale Bureau voor Migratie en Asiel, Information Centre Asiel en Migratie Briefing Notes (18 januari 2016), 18 januari 2016, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/56b2fea14.html> [benaderd 23 februari 2016]) (Radio Free Europe / Radio Liberty, Suicide aanval raakt thuis lokale politicus in het oosten van Afghanistan, 17 januari 2016, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/56c42910c.html> [benaderd 23 februari 2016]).

Op 2 maart 2016 was ook het Indische consulaat in Jalalabad het doelwit van een zelfmoordaanslag. Er vielen verschillende slachtoffers (NDTV, "Suicide Attack Outside Indian Consulate In Afghanistan's Jalalabad", 2 maart 2016, <http://www.ndtv.com/india-news/suicide-attack-outside-indian-consulate-in-afghanistans-jalalabad-1283178> [benaderd 14 april 2016] Op 11 april 2016 vielen nog 12 doden en tientallen gewonden na een bomaanslag op politierekruten dicht bij Jalalabad (BBC, "Afghan bomber kills 12 police recruits' near Jalalabad", 11 april 2016, <http://www.bbc.com/news/world-asia-36012640> [benaderd 14 april 2016], <http://www.tolonews.com/en/afghanistan/19783-daesh-a-threat-to-nangarhar-officials>

<http://www.dw.com/en/nangarhar-gateway-to-afghanistan-for-islamic-state/a-18952201>

<http://www.khaama.com/seven-daesh-terrorists-arrested-in-nangarhar-4522>

<http://www.reuters.com/article/us-afghanistan-islamic-state-idUSKCN0P91EN20150629>

<http://www.khaama.com/taliban-shadow-district-governor-among-10-killed-in-nangarhar-4563>

<http://www.thenational.ae/world/central-asia/isil-emerges-in-afghanistan-stronger-than-the-taliban>

De incidenten hebben soms grootschalige gevolgen en treffen enorm veel burgerslachtoffers, dus niet alleen overheids- en veiligheidspersoneel, zoals de verwerende partij lijkt te beweren.

« Suicide and complex attacks caused extreme harm, particularly in urban areas, mainly in Kabul city, Lashkar Gah city, Helmand province, and Jalalabad city, Nangarhar province. Two suicide attacks in Kabul city on 1 August 2015 caused 355 civilian casualties (42 deaths and 313 injured), representing the highest number on civilians killed and injured in one day since UNAMA began systematically recording civilian casualties in 2009. In one of these attacks, a suicide vehicle-borne IED detonated in the Shah Shahid area of Kabul city, killing 15 civilians and injuring 283 others. Taliban issued a statement on their website, explicitly denying responsibility for the Shah Shahid area attack. »

Het is duidelijk dat de geïmplementeerde grotendeels burgerslachtoffers zijn en dat er dus sprake is van willekeurig geweld:

« IEDs planted by insurgents remained a leading cause of civilian casualties. Such weapons function as

anti-personnel landmines, and their indiscriminate use violates international humanitarian law. Hundreds of Afghan civilians were also killed and injured in suicide attacks."(Human Rights Watch, World Report 2016 - Afghanistan, 27 January 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/56bd995ac.html> [accessed 23 February 2016])

(vrije vertaling: IED door opstandelingen gepland bleef een belangrijke oorzaak van burgerslachtoffers. Dergelijke wapens functioneren als antipersoonsmijnen, en het willekeurige gebruik in strijd is met het internationaal humanitair recht. Honderden Afghaanse burgers werden gedood en gewond bij zelfmoordaanslagen)

Gezien de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad, kan er worden vastgesteld dat er wordt toegekomen aan de wettelijke criteria van de subsidiaire bescherming. Er kan dus geen sprake zijn van een veilig vluchtalternatief.

De verwerende partij schendt artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 door deze subsidiaire bescherming niet toe te kennen aan verzoeker; door haar beslissing bijgevolg onvoldoende te motiveren en door zich te baseren op verkeerde argumenten schendt zij ook de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Deze incidenten betreffen allemaal de Nangharar provincie waar verzoeker woonachtig is. Op p.4 van het verhoor legt hij uit dat Jalalabad slechts 30 minuten verwijderd is van zijn stad.

De veiligheidssituatie zoals hierboven geschetst geldt dus zowel voor zijn dorp als voor het beweerde vestigingsalternatief.

C) IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDER: VERNIETIGING VAN DE BESTREDEN BESLISSING
In het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker noch de subsidiaire bescherming, en dat hij zich onvoldoende geïnformeerd acht, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS voor een nieuw onderzoek;

De verwerende partij heeft nagelaten een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak;

Het CGVS baseert zich op een fout (supra point A) en dat uit dezen hoofde alleen al de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden;

De UNHCR meent bovendien dat een persoon die een risicoprofiel heeft een uitgebreide analyse van zijn situatie vereist

Hoger werd aangetoond dat verzoeker meerdere risicoprofielen verenigd en dat er aldus een zorgvuldige analyse moet uitgevoerd worden van de risico's die hij loopt;

De opgegeven redenen in de beslissing geven blijk van bepaalde lacunes binnen de CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een minutieus onderzoek te doen van een risicoprofiel;

Tenslotte is de veiligheidssituatie in de regio van afkomst van de verzoeker nog steeds onstabiel en te gevaarlijk;

Het past dus de genomen beslissing van het CGVS te vernietigen;"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze worden ingeroepen, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven, die de bestreden beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 juni 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, vindt haar juridische grondslag in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas wijst de commissaris-generaal erop dat er wordt getwijfeld aan de activiteiten van verzoeker voor de vereniging S. N. M. T. Zo kon verzoeker weinig precies aangeven wanneer hij lid is geworden van deze groepering en legde hij geen

documenten of andere stukken neer die zijn engagement aantonen. Verder gaf verzoeker aan dat er in de media werd bericht over zijn organisatie, maar weet hij niet in welke media en weet hij niet of de organisatie al dan niet over een website beschikt. De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoeker bijzonder vaag bleef wanneer hem gevraagd werd naar nadere details over de voordrachten die hij hield. Verzoeker bleek naast UNICEF geen organisaties te kennen die zich inzetten voor vrouwenrechten en bleek niet te weten dat het UNHCR in zijn dorp voor vrouwen cursussen 'beekeeping' en 'pickle-making' organiseerde. De commissaris-generaal stelt voorts dat, als het al aannemelijk is dat verzoeker daadwerkelijk voor de organisatie S. N. M. T. actief zou zijn geweest, er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij heeft gehad met de Taliban omwille van zijn lidmaatschap. Dat verzoeker de aanval op de Kabul bank van 19 februari 2011, een aanval die blijkens de informatie van het administratief dossier was gericht tegen ambtenaren die er hun loon kwamen afhaken, in verband brengt met zijn activiteiten voor de organisatie S. N. M. T., brengt zijn geloofwaardigheid verder in het gedrang. In de beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker het incident, waarbij hij werd aangesproken door twee Talibs op een motorfiets, niet duidelijk in de tijd kan situeren en hierover niks had vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Ook maakte verzoeker bij de DVZ geen gewag van de volgende bedreigingen waarbij de Taliban zijn vader zouden hebben gewaarschuwd. Betreffende de twee neergelegde dreigbrieven slaagt verzoeker er volgens de commissaris-generaal niet in de talrijke tegenstrijdigheden aangaande de data te duiden en te weerleggen. Aangezien werd vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt gesteld dat deze niet in staat zijn de conclusie van de commissaris-generaal te wijzigen. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet meent de commissaris-generaal na onderzoek van de veiligheidssituatie dat verzoeker de gevaarlijke situatie in zijn district kan ontvluchten door zich in Jalalabad te vestigen. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker een gezonde, volwassen, alleenstaande man is die een opleiding heeft genoten, Pashtou en Dari spreekt en de stad Jalalabad goed kent. Verder stelt de commissaris-generaal dat veel bewoners van het dorp van verzoeker in Jalalabad studeren of werken en dat het daarom niet geloofwaardig is dat verzoeker geen familie of kennis zou hebben in de stad. Op Facebook geeft verzoeker bovendien aan dat hij van Jalalabad afkomstig is. Verzoeker heeft een opleiding als metser gevolgd en heeft in de bouw gewerkt, wat hem, aldus de commissaris-generaal, van pas kan komen in Jalalabad. Uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt dat personen die naar Jalalabad zijn gevlucht verblijven in gehuurde woningen of onderdak verkregen bij gastgemeenschappen. Tevens bieden verschillende internationale organisaties hulp aan. Alle elementen in acht nemend, is de commissaris-generaal van mening dat er voor verzoeker een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet in de stad Jalalabad.

3.5. Wat betreft de voorafgaande opmerking van verzoeker, dat in het via elektronische weg doorgestuurde administratief dossier verscheidene zinnen werden gefluoresceerd en sommige stukken daardoor onleesbaar werden, stelt de Raad vast dat dit verzoeker niet heeft belet een middel te ontwikkelen waarin hij tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift verder niet meer terugkomt op het feit dat bepaalde passages uit het gehoorverslag niet leesbaar zouden zijn, waardoor zijn rechten van verdediging niet in het gedrang zijn gekomen.

3.6. Met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode van zijn lidmaatschap van de vereniging S. N. M. T. brengt verzoeker in herinnering dat de organisatie sinds 1387 bestaat en dat hij vanaf zijn meerderjarigheid in 1392 lid zou zijn geworden, wat volgens hem ook blijkt uit zijn verklaringen. Het feit dat zijn lidmaatschap slechts liep van 1392 tot 1394 is dus niet tegenstrijdig met het gegeven dat hij reeds voor de organisatie zou hebben gewerkt vóór zijn lidmaatschap. Volgens verzoeker is er geen sprake van een tegenstrijdigheid, maar van een onduidelijkheid. Uit het gehoorverslag blijkt dat hij verklaarde dat hij zich ongeveer vijf, zes jaar geleden had aangesloten bij S. N. M. T. (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 23 mei 2016, p. 7 - 8) en dat hij lid was van 1392 tot 1394 volgens de Afghaanse kalender (AD, stuk 13, vragenlijst DVZ 5 april 2016, vraag 3 + 5; AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 23 mei 2016, p. 8). In zoverre de Raad verzoeker zou kunnen bijtreden dat zijn verklaringen ter gelegenheid van het gehoor eerder onduidelijk dan tegenstrijdig zijn, kan uit dit element alleen misschien niet worden besloten dat zijn beweerde lidmaatschap volkomen ongeloofwaardig is. Nochtans stelt de Raad vast dat zijn verklaringen geenszins stroken met de informatie die blijkt uit het door hem neergelegde lidkaart die op 5 oktober 2016 als bijlage bij zijn aanvullende nota per fax werden overgemaakt en ter terechtzitting werd getoond (aanvullende nota, bijlage 1). Verzoeker ontkende immers eerder uitdrukkelijk aan de

'protection officer' dat hij een lidkaart of iets soortgelijks van de organisatie bezat (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 23 mei 2016, p. 7 – 8 + 15), terwijl er plots wel een lidkaart opduikt. Bovendien, zoals ook opgemerkt door de vertegenwoordigster van de verwerende partij ter terechtzitting, staat op de neergelegde lidkaart 1391 (2012) vermeld als "*Issue Date*", terwijl verzoeker verklaarde pas in 1392 (2013) lid te zijn geworden. Er bestaat dus een manifeste discrepantie tussen het jaartal op de neergelegde lidkaart en de verklaringen van verzoeker over de periode van zijn lidmaatschap. Bovendien blijkt uit de informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat documenten uit Afghanistan totaal onbetrouwbaar zijn (AD; stuk 12, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, corruptie en valse documenten, 27 juni 2013). Deze vaststellingen doen, in combinatie met de bedenkelijke verklaringen over zijn rol binnen de organisatie (*cf. infra*), in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat verzoeker effectief lid zou zijn geweest van de organisatie S. N. M. T.

3.7. Wat de activiteiten betreft die verzoeker voor de vereniging zou hebben ontplooid, kan uit het gehoorverslag worden opgemaakt dat hem verscheidene malen de kans werd geboden om meer specifiek in te gaan op en nadere details te geven over zijn rol binnen de organisatie. Verzoeker geraakte echter niet verder dan het vage betoog dat de organisatie met de jeugd werkte en dat er bijeenkomsten werden georganiseerd waarbij werd gesproken over onderwijs, vrede, "*staatsvijanden*", drugs, het gebrek aan onderwijs voor en het geweld tegen vrouwen en de praktijk van het uithuwelijken van kinderen (*Ibid.*, p. 6 - 9 + 16). Indien verzoeker werkelijk nagenoeg wekelijks actief was voor de organisatie, meetings organiseerde en voordrachten hield, zoals hij verklaarde (*Ibid.*, pp. 7 en 15), mag van hem worden verwacht dat hij zich niet beperkt tot het opsommen van een aantal thema's die de vereniging behartigt, maar dat hij de doelstellingen kan toelichten en de methodes om deze te bewerkstelligen. In zijn middel beklaagt verzoeker zich erover dat er meer specifieke vragen hadden moeten worden gesteld. Nochtans biedt het feit dat er hem niet naar werd gevraagd geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (*cf. RvS* 20 mei 2005, nr. 144.744).

3.8. Specifiek aangaande de UNHCR-opleidingen wijst verzoeker op de beperkte schaal van de cursussen en op de beperkte informatie hierover in het administratief dossier. Nochtans is het bevreemdend dat verzoeker die vrouwelijke emancipatie belangrijk lijkt te vinden en helemaal niet weet dat UNHCR in zijn dorp een aantal inspanningen heeft geleverd om vorming aan te bieden aan vrouwen uit zijn dorp. De Raad sluit zich dan ook aan bij de conclusie van de commissaris-generaal dat deze elementen bijdragen tot het ongeloofwaardig karakter van zijn beweerde activiteiten voor de organisatie S. N. M. T., hetgeen de kern vormt van verzoekers asielrelaas. Gezien de ongeloofwaardigheid van zijn lidmaatschap, kan verzoeker evenmin aannemelijk maken problemen te hebben gehad met de Taliban omwille van dit lidmaatschap.

3.9. Vervolgens gaat verzoeker in op de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met de Taliban. Los van de vraag naar de betrokkenheid van verzoeker bij de aanslag van 19 februari 2011 op de Bank of Kabul in Jalalabad en het medische attest dienaangaande, wijst de Raad erop dat hij in het kader van de volle rechtsmacht niet noodzakelijk gebonden is door de motieven van de commissaris-generaal. Ook wanneer de Raad één element van de motivering in de beslissing van de commissaris-generaal niet dienstig zou achten, kan hij op grond van de overblijvende motieven, of eventueel eigen motieven, tot een weigering besluiten (*RvS* 16 juni 2010, nr. 5.752 (c)).

3.10. De Raad stipt aan dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview bij de commissaris-generaal dat hij een aantal keren persoonlijk bedreigd werd door de Taliban (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 23 mei 2016, p. 11). Hierover repte verzoeker echter met geen woord bij de DVZ (*Ibid.*, p. 14 + AD, stuk 13, vragenlijst DVZ 5 april 2016, vraag 4 + 5). Aangezien dit een van de kernelementen uitmaakt van zijn vluchtrelaas, tast het verzuim om deze persoonlijke bedreigingen onmiddellijk te vermelden wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan. Verzoeker gaat in zijn middel trouwens nergens in op de vaststellingen van de commissaris-generaal over de ontvangen dreigbrieven en de talrijke inconsistenties met betrekking tot de data ervan (bestreden beslissing, p. 2 + AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 23 mei 2016, p. 12 – 14). Deze dreigbrieven hebben betrekking op de voorgehouden persoonlijke bedreiging door de Taliban, waarvan door de commissaris-generaal werd vastgesteld dat deze ongeloofwaardig is. Door in zijn middel te verwijzen naar het voordeel van de twijfel, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat in zijnen hoofde de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6 van de vreemdelingenwet vervuld zouden zijn zodat hem dit voordeel zou kunnen worden gegund. De Raad

wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.11. Onder punt “A) *IN HOOFDORDE: (...)*” betoogt verzoeker dat hij wegens zijn lidmaatschap van de organisatie S. N. M. T. “*tot een sociale groep behoort, nl. tot de Afghanen die zich inzetten voor een organisatie met een humanitair doel, in casu de vrouwenrechten.*” Verzoeker haalt daarbij verscheidene veiligheidsincidenten aan en laakt het feit dat er in de bestreden beslissing geen onderzoek wordt verricht naar “*zulke profielen.*” De Raad merkt op dat verzoeker, zoals hierboven is gebleken, zijn profiel niet aannemelijk maakt, waardoor er op die grond geen sprake kan zijn van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ook met zijn herinnering aan “*de volgende theoretische principes*” en zijn bewering dat er niet adequaat zou zijn gemotiveerd, slaagt verzoeker er niet in de hierboven besproken pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Aangezien verzoeker er niet in geslaagd is zijn relaas alsnog aannemelijk te maken, kunnen de door hem aangehaalde feiten aldus niet worden aangegrepen om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet aan te tonen, zodat hij op die gronden niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.12. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, houdt verzoeker een uitgebreid theoretisch betoog over de subsidiaire bescherming in het algemeen en de begrippen gewapend conflict en willekeurig geweld uit deze wetsbepaling in het bijzonder. Hierbij maakt verzoeker melding van een arrest van de Raad (RvV 21 januari 2016, nr. 160 516) waaruit hij meent te kunnen besluiten dat “*de CGVS de subsidiaire bescherming toekent voor de provincie Nangarhar*”. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet uitgaat van een correcte lezing van het kwestieuze arrest aangezien de subsidiaire bescherming werd toegekend aan een minderjarige op grond van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet.

Naar aanleiding van de informatie waaruit blijkt dat het geweld in Afghanistan geografisch sterk gespreid is, gaat verzoeker verder in op het concept ‘intern vestigingsalternatief’ en op de verschillende voorwaarden die hiertoe vervuld dienen te zijn. Verzoeker poneert dat hij geen familieleden heeft in Jalalabad en evenmin een sociaal netwerk, dat de vaardigheden waarover hij beschikt nog niet betekenen dat hij er daadwerkelijk een job zal vinden en dat de stad niet veilig bereikt kan worden. Volgens verzoeker brengt de commissaris-generaal “*geen enkel element naar voren (...) om te bewijzen dat de verzoeker er effectief een leven zou kunnen opbouwen.*” Verzoeker wijst erop dat er enerzijds geen geloof werd gehecht aan zijn lidmaatschap van de organisatie S. N. M. T., maar dat er anderzijds wordt van uitgegaan dat hij Jalalabad zou kennen, juist omwille van zijn engagement voor deze organisatie. Wat betreft de veiligheidssituatie, wijst verzoeker er onder verwijzing naar een aantal bronnen op dat de algemene toestand in Afghanistan nog steeds zorgwekkend is, dat er ook meer specifiek in Jalalabad (zelfmoord)aanslagen plaatsvinden en dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen en de aanslagen niet alleen tegen overheids- en veiligheidspersoneel zijn gericht. Volgens verzoeker is Jalalabad ook niet veilig bereikbaar.

3.13. De Raad wijst samen met de commissaris-generaal op artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Uit een samenlezing van de artikelen 48/4 en 48/5, §3, van de vreemdelingenwet, blijkt dan ook dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vanuit juridisch oogpunt geen probleem vormt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot het deel van het land waar geen reëel risico op ernstige schade bestaat. *In casu* is de commissaris-generaal van mening dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt rekening gehouden met de ‘*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*’ van 6 augustus 2013 waarin het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt bevestigd en waarin melding wordt gemaakt van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land, zoals ook blijkt uit de COI Focus Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015, die zich in het administratief dossier bevindt (AD,

stuk 12, Landeninformatie). Nergens in de UNHCR-richtlijnen wordt overigens geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen, aangevoerd door de betrokken asielzoeker, en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar, maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten, waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Verder dient erop gewezen dat uit de 'COI Focus' kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht waren tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. De stad Jalalabad blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. In de landeninformatie waar de commissaris-generaal zich op baseert wordt helemaal niet ontkend dat er in Jalalabad nog aanslagen plaatsvinden. Dit geweld neemt echter niet de vorm aan van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van de commissaris-generaal. Wat betreft de bereikbaarheid van Jalalabad, blijkt uit de "*COI Focus Afghanistan – Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 (AD, stuk 12, Landeninformatie) dat het grootste gevaar voor burgers in Afghanistan die zich willen verplaatsen het verkeer is en dat als er zich incidenten voordoen, deze hoofdzakelijk voorkomen op secundaire wegen en militaire doelwitten tot doel hebben. Verzoeker houdt het dienaangaande bij blote beweringen en brengt geen concrete elementen aan om de aan het administratief dossier toegevoegde informatie met betrekking tot de veiligheid op de weg te weerleggen.

3.14. Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal is tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht betreffende het intern vestigingsalternatief en meent dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt geschonden, stelt de Raad (los van de kwestie of artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn directe werking heeft) vast dat aan verzoeker tijdens het gehoor, in weerwil van zijn beweringen, wel degelijk werd gevraagd of het mogelijk was dat hij zich in Jalalabad zou vestigen (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 23 mei 2016, p. 15). Waar verzoeker stelt dat hij geen familie, noch een sociaal netwerk heeft in de stad, wijst de Raad op de volgende passage van de bestreden beslissing: "*(...) UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. (...)*" Verder wordt er op gewezen dat verzoeker zowel Pashtou als Dari spreekt en dat hij bovengemiddeld opgeleid is. Aangaande zijn kennis van de stad Jalalabad, wijst de Raad erop dat het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn

lidmaatschap van de organisatie S. N. M. T., nog niet wil zeggen dat verzoeker niet op een andere manier met Jalalabad vertrouwd zou kunnen zijn. Verzoeker bleek immers wel degelijk een aantal plaatsen te kennen in de stad (*Ibid.*, p. 15). Bovendien heeft verzoeker ook op zijn Facebook-pagina aangegeven afkomstig te zijn uit Jalalabad (AD, stuk 12, Landeninformatie, Facebook). Gelet op bovenstaande elementen, houdt de Raad enerzijds vast aan de conclusie dat er in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, er aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet en anderzijds dat er aldaar een redelijk intern vestigingsalternatief voor verzoeker bestaat in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet.

3.15. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker werkt ook niet verder uit welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, noch van de aangevoerde artikelen uit de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN